

תת"ע 9902/12/18 - נסאר ספאא נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 9902-12-18 מדינת ישראל נ' נסאר ספאא

מספר בקשה: 1

בפני כבוד השופט אור לרנר

מבקשים

נסאר ספאא

נגד

משיבים

מדינת ישראל

החלטה

בפניי בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדרה של הנאשמת, אשר נשפטה בהיעדרה בתאריך 3.1.19.

כיום עותרת הנאשמת לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרה ולתת לה את יומה. לטענת הנאשמת לאחר ששלחה בקשה להישפט היא לא קיבלה זימון לבית המשפט, הזימון התקבל בבית הוריה והיא איננה מתגוררת שם.

הנאשמת מוסיפה כי היא עברה תאונת דרכים בחודש 11/2018, היא סובלת ממצב אורתופדי קשה, ומתקיימת מקצבת נכות ומצבה הכלכלי ירוד. אי לכך היא מבקשת ביטול פסק הדין או לחילופין להורות על תשלום הקנס המקורי ע"ס 100 ₪.

המאשימה מתנגדת לבקשה וטוענת כי הנאשמת זומנה כדין וכל טענה בדבר קבלת דברי דואר הינו באחריותה.

דיון והכרעה

לאחר עיון ושקילה נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות, על שני חלקיה.

על פי החוק וההלכה הנוהגת נדרשת קיומה של אחת מבין שתי העילות הקבועות בחוק- הצדק סביר להיעדרות, או

עמוד 1

קיומו של חשש ממשי לעיוות דין - לענין זה ראו סע' 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982; רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (ניתנה ביום 29.12.09); רע"פ 5146/09 שרעב נ' מדינת ישראל (ניתנה ביום 28.7.09)

עיון באישור המסירה מלמד כי אביה של הנאשמת קיבל בעבורה את הזימון לידי, עובדה שלא הוכחה על ידי הנאשמת. הנאשמת אף טענה כי היא שלחה בקשה להישפט בעצמה, כאשר מענה הרשום הוא אותו מען שעל הזימון.

"כאשר דו"ח העבירה, ההזמנה לדין, או כתב האישום נשלחים בדואר רשום לכתובתו של המבקש במשרד הפנים, לא תעמוד לו, ככלל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות... טענות לשיבושים בהגעת דברי הדואר יש לתמוך בחומר ממשי, ואין להעלות טענות מסוג זה בעלמא וללא כל תימוכין" (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם, [פורסם בנבו] פסקה 35 (25.3.2018)).

ר' לענין זה דבריו של כב' הש' קוטובעפ"ת 37016-12-18 נבואני נ' מדינת ישראל (25.12.18).

הנאשמת לא התייחסה בבקשתה למקום מגוריה העדכני והרלבנטי למועד הזימון ואף לא תמכה את טענותיה בכל אסמכתא או ראיה לסיבת היעדרותה. בכל מקרה, אחריותה של הנאשמת לשנות את כתובת המגורים במשרדה הפנים וזאת הנאשמת אינה טוענת שעשתה.

בנוסף, אישורי המחלה שהוצגו, אף שכוללים את התאריך המדובר, חסרים פירוט המצדיק את היעדרות ואינם מצדיקים הימנעות מהגשת בקשה מתאימה לשינוי מועד הדין.

הנאשמת אף לא פירטה בבקשתה מה הם נימוקי הגנתה, ולא טענה דבר בענין "עיוות הדין" שנגרם לה. עם כל החמלה לנסיבות האישיות אשר פורטו על ידי הנאשמת בדבר בריאותה ומצבה הכלכלי, אין בכך די בכדי להוכיח כי נגרם לה עיוות דין המצדיק ביטול פסק הדין שהתקבל נגדה.

היינו גם לגופו של עניין אין מקום להשבת הגלגל לאחור, וטענות בעלמא אינן מצדיקות בקשות כגון דא. כידוע;

"לסיכום, על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה". רע"פ 8427-17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.18)

אשר על כן, לא התרשמתי כי קיימת הצדקה לאי התייצבותה של הנאשמת או כי קיים חשש לעיוות דין ולפיכך אני דוחה את הבקשה.

באשר לבקשתה החלופית של הנאשמת, להעמיד את החוב על סכום הקרן, הרי שגם בעניין זה איני רואה לנכון לקבל את הבקשה, המדובר בגזר דין שניתן בהתאם לאופי עבירה ולעברה של הנאשמת ואין בבסיסו חומרה מיוחדת המלמדת על חשש לעיוות דין.

סוף דבר, הבקשה, על שני חלקיה, נדחית.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ט"ז תשרי תש"פ, 15 אוקטובר 2019, בהעדר הצדדים.